

Sygn. akt IC 110/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia SO Dorota Krawczyk
Protokolant	stażysta Anna Frankowska

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie

- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. S. tytułem zadośćuczynienia kwotę 44.000zł (czterdzieści cztery tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 20 lutego 2015 roku do dnia zapłaty,
- umarza postępowanie w przedmiocie żądania zadośćuczynienia co do kwoty 35.000zł (trzydzieści pięć tysięcy złotych) i odszkodowania,
- oddala powództwo w pozostałej części,
- nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 3265,84zł (trzy tysiące dwieście sześćdziesiąt pięć złotych 84/100) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa oraz tytułem brakującej opłaty od pozwu od uiszczenia, której powód został zwolniony od uwzględnionej części powództwa;
- nie obciąża powoda A. S. pozostałą częścią brakującej opłaty i wydatkami tymczasowo poniesionymi przez Skarb Państwa od oddalonej części powództwa;
- zasądza od powoda A. S. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. 2.467,91zł (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt siedem złotych 91/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Dorota Krawczyk

Sygn. akt IC 110/16

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda w pozwie z dnia 25 stycznia 2016 roku wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na rzecz powoda A. S.:

1. kwoty 15.000,00 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty;
2. kwoty 135.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty;
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Pełnomocnik wskazał, iż powód uległ wypadkowi drogowemu i z tego tytułu wywodzi żądania pozwu. Nie wskazał natomiast co składa się na odszkodowanie i w jakiej konkretnie wysokości, ani nie zgłosił żadnych dowodów na okoliczność faktu zaistnienia szkody majątkowej i jej wysokości.

Pismem z dnia 14 lipca 2016 roku (k.42-44) pełnomocnik powoda poparł powództwo jedynie w zakresie zadośćuczynienia do kwoty 100 000zł.

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu dnia 10.06.2016 roku (k. 23).

W odpowiedzi na pozew pozwany pismem z dnia 27 czerwca 2016 roku (k. 24-28) nie uznał powództwa i wniósł o:

1. oddalenie powództwa w całości;
2. o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wraz z opłata skarbową od pełnomocnika.

Pozwany podnosił, że wypłacone świadczenie odpowiada doznanej przez powoda szkodzie, poniósł 30% przyczynienie się powoda do szkody, który w chwili wypadku był w stanie nietrzeźwości, oraz fakt, że powód zgłosił pozwanemu szkodę w styczniu 2015 roku.

Pismem z dnia 14 lipca 2016 roku (k.42-44) ustanowiony przez powoda pełnomocnik poparł powództwo do kwoty zadośćuczynienia 100 000zł oraz podniósł, że zapis pozwu odnoszący się do ochrony ubezpieczeniowej zawartej z (...) S.A nie jest w żaden sposób związany z żądaniem pozwu, gdyż jako strona pozwana wskazany jest (...) S.A. w W. i nie wpływa na wysokość żądania zadośćuczynienia za doznane krzywdy związane z następstwem wypadku drogowego jakiego doznał powód. Nadto pełnomocnik powoda wskazał, że odpowiedzialność (...) S.A jest związana z odpowiedzialnością cywilną sprawcy wypadku L. G., który odpowiada w całości za zdarzenie i został skazany prawomocnym wyrokiem w sprawie II K 504/12. Stanowisko pozwanego o przyczynieniu się do szkody przez powoda nie jest uzasadnione. Zdarzenie miało charakter nagły, niezależny w żadnym stopniu od powoda. Sprawca wypadku w sposób rażąco naruszył zasady ruchu drogowego, nie zatrzymując się na znak STOP i nie ustąpił bezwzględnego pierwszeństwa przejazdu pojazdowi, którym kierował powód. Stan trzeźwości powoda nie miał żadnego związku przyczynowo - skutkowego z powstaniem szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22.01.2012r. o godzinie 17.25 w P. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) doszło do wypadku drogowego. Polegał on na zderzeniu samochodu marki N. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez Pana Ł. G. z samochodem L. (...) o nr rej (...) kierowanym przez powoda A. S.. W wyniku toczącego się postępowania karnego przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 504/12 Ł. G. został uznany za winnego nieumyślnego spowodowania wypadku.

(dowód: wyrok z dnia 11 grudnia 2014 roku k. 396 akt sprawy Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim sygn. akt IIK 504/12)

Powód w chwili wypadku był w stanie nietrzeźwości.

W badaniach laboratoryjnych z (...) z godziny **18:41** stwierdzono we krwi powoda poziom alkoholu etylowego 200,66 mg/dl, czyli **2,01 promila alkoholu we krwi** – stan upojenia alkoholowego.

(dowód: karta leczenia szpitalnego – wyniki badań k.45, opinia biegłego specjalisty chirurga M. K. (1) k.72-75 wraz z opinią uzupełniającą k.103, zeznania powoda k. 240, minuty 00;01;44-00;15;46)

Na miejsce zdarzenia wezwano karetkę pogotowia, którą przetransportowano nieprzytomnego powoda do (...) Szpitala Wojewódzkiego w P. na (...), a następnie z uwagi na niewydolność oddechową przekazany został do leczenia na oddział (...). Przez 6 dni był w śpiączce. Po uzyskaniu poprawy w dniu 31 stycznia 2012 roku powód został przekazany na oddział Chirurgiczny, gdzie przebywał do dnia 6 lutego 2013 roku, a następnie wypisany do domu z zaleceniem kontroli w poradni ortopedycznej.

Przy wypisie zalecono powodowi kontrolę oraz dalsze leczenie w poradni ortopedycznej, chodzenie w gorsecie J. oraz przyjmowanie przepisanych środków farmakologicznych.

(dowód: dokumentacja medyczna przebiegu leczenia szpitalnego k.45-65, historia choroby k.87-95, k.110-140, 149-150)

Samochód, którym jechał sprawca wypadku Ł. G. był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

W dniu 25 stycznia 2015r. powód zgłosił szkodę i pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 16 marca 2015r. przyznał i wypłacił powodowi kwotę 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i 1.700,99 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wskazując okoliczności, które wziął pod uwagę ustalając wysokość zadośćuczynienia. Pozwany uznał koszty leczenia w kwocie 1.700,99 zł odmawiając zwrotu kosztów zakupu preparatów z uwagi na brak związku z leczeniem skutków wypadku oraz kosztów objętych fakturą nr (...)/2013 zł z uwagi na nieczytelność zamieszczonych w fakturze zapisów.

(dowód: akta szkody k.207)

W dniu 21 stycznia 2015r. powód złożył wniosek o zawiązanie do próby ugodowej o zapłatę kwoty 150.000,00 zł z tytułu świadczenia z dodatkowego grupowego ubezpieczenia na wypadek leczenia szpitalnego PLUS w następstwie wypadku z dnia 22 stycznia 2012r.

(dowód: kserokopia wniosku k. 14)

W następstwie wypadku powód odniósł obrażenia w postaci urazu głowy, miał rozległy uraz klatki piersiowej ze stłuczeniem mięszu obu płuc z następczą niewydolnością oddechową, złamanie żeber VIII po stronie lewej i I, II, V po stronie prawej oraz otarcia naskórka, kolan, goleni, twarzy. W następstwie obrażeń powód był przez długi czas hospitalizowany i do dnia dzisiejszego leczy się neurologicznie i w dalszym ciągu ma zawroty i bóle głowy, nudności, bóle w plecach, drętwienie palców.

(dowód: dokumentacja przebiegu leczenia szpitalnego k.45-65, historia choroby k.87-95, k.110-140, 149-150)

Orzeczeniem z dnia 10 maja 2013 roku Wojewódzka Komisja Lekarska MSW w Ł. po rozpoznaniu u powoda zespołu stresu pourazowego, przebytego złamania trzonów kręgow (…), Th 10, wyrostka poprzecznego (...) i wyrostków koleczystych Th 7, (...), z zespołem bólowym, przebytego urazu klatki piersiowej ze złamaniem żeber I, II,IV, V po stronie lewej oraz V i VII po stronie prawej, przebytego stłuczenia płuc z wysiękiem, przy obecności schorzeń współistniejących w postaci nadciśnienia tętniczego oraz przebytego złamania przymostkowej części obojczyka prawego uznała powoda za inwalidę zaliczanego do drugiej grupy inwalidów pozostające w związku z wypadkiem z wypadkiem z dnia 22 stycznia 2012 roku, który na chwilę orzekania spowodował trwały uszczerbek na jego zdrowiu w wysokości 45%.

(dowód: orzeczenie okręgowej Komisji Lekarskiej MSW w Ł. z dnia 10 maja 2013 roku k.66 oraz k.68, orzeczenie Okręgowej Komisji lekarskiej MSW w Ł. z dnia 16 maja 2013 roku k.67)

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 22 stycznia 2012 roku powód doznał:

- urazu głowy z głębokimi otarciami naskórka okolicy czołowej prawej
 - urazu klatki piersiowej ze złamaniem I, II i V żebra prawego oraz IV, V i VIII żebra lewego
 - stłuczenia obu płuc , głównie lewego , z następową niewydolnością oddechową
 - złamania trzonu kręgu (...) i Th 10, złamania prawego wyrostka poprzecznego kręgu (...) oraz złamania wyrostków kolczystych kręgu (...) i Th 8
 - złamania obojczyka prawego
 - otarć skóry kończyn dolnych.

Z zakresu specjalności chirurgii powód doznał w wyniku wypadku z dnia 22.01.2012 roku trwałego uszczerbku na zdrowiu w wielkości 11%.

Odnosnie uszczerbku na zdrowiu biegły z zakresu chirurgii ogólnej M. K. (1) na podstawie Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, w oparciu o tabelaryczny załącznik do w/ w Rozporządzenia ocenił:

Pozycja 19a — 1 % trwałego uszczerbku.

Pozycja 19a brzmi: „ uszkodzenia powłok twarzy / blizny i ubytki / , oszpecenia bez zaburzeń funkcji - w zależności od rozmiarów blizn i ubytków w powłokach twarzy „ i przewiduje zakres od 1 do 10 % . Powód w wyniku wypadku doznał głębokich otarć naskórka okolicy czołowej prawej , obecnie są widoczne niewielkie przebarwienia i odbarwienia skóry tej okolicy , są mało widoczne z daleka ale jednak powodują niewielkie oszpecenie wyglądu zewnętrznego twarzy - stąd biegły ustalił trwały uszczerbek na dolnej granicy zakresu przewidywanego uszczerbku w tej pozycji.

Pozycja 58a - 10 % trwałego uszczerbku.

Pozycja 58a brzmi : „ uszkodzenia przynajmniej 2 żeber / złamania itp./ z obecnością zniekształceń klatki piersiowej i bez zmniejszenia pojemności życiowej płuc „ i przewiduje 10 % uszczerbku . Powód w wyniku wypadku doznał złamania żeber po obu stronach , w kontrolnych badaniach rentgenowskich płuc / z dnia 07.02.2013 oraz 22.01.2015 / jest opisywane przyścienne zgrubienie opłucnowe po stronie lewej - w miejscu przebytych złamań żeber lewych - należy to traktować jako utrwalone zniekształcenie ściany klatki piersiowej po przebytym złamaniu żeber. Brak danych odnośnie zmniejszenia pojemności życiowej płuc .

W ocenie biegłego chirurga M. K. stłuczenie pourazowe obu płuc z następową niewydolnością oddechową nie spowodowało długotrwałych ani trwałych następstw. Niewydolność oddechowa - była krótkotrwała , po 5 dniach od urazu powód był rozintubowany i miał wydolny oddech. Zmiany stłuczeniowe w obu płucach w wyniku leczenia szybko ustępowały . W badaniu kontrolnym rtg płuc z dnia 31.01.2012 znaczna poprawa radiologiczna . Jak wynika z dokumentacji medycznej od 2.02.2012 roku bez dolegliwości ze strony klatki piersiowej Jak wynika z dokumentacji z leczenia w (...) powód zgłaszał dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa piersiowego, bez dolegliwości ze strony klatki piersiowej . W ocenie biegłego brak było zatem podstaw do ustalenia długotrwałego / trwającego ponad 6 miesięcy / uszczerbku w tym zakresie.

(dowód: opinia biegłego specjalisty chirurga M. K. (1) k.72-75 wraz z opinia uzupełniająca k.103, dokumentacja przebiegu leczenia szpitalnego k.45-65, historia choroby k.87-95, k.110-140, 149-150)

W następstwie doznanych obrażeń u powoda wystąpiły i utrzymują się nadal pourazowe bóle i zawroty głowy, lęki, drażliwość, zaburzenia koncentracji, zaburzenia snu (nerwica pourazowa - zaburzenia adaptacyjne) oraz pourazowy zespół bólowy kręgosłupa piersiowego.

W wyniku wypadku w zakresie neurologii powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu łącznie w wielkości 11%, przy czym:

-5 % z pkt 10a

-6% z pkt 94b.

Powód w dalszym ciągu leczy się w Poradni Neurologicznej z powodu pourazowych bólów głowy oraz zespołu bólowego kręgosłupa piersiowego będących następstwem przebytego urazu oraz z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo - krzyżowego w przebiegu samoistnych zmian zwyrodnieniowo - dyskopatycznych. Z powodu w/w dolegliwości jest też usprawniany ambulatoryjnie (śr. 2x w roku serie zabiegów fizykoterapii i kinezyterapii.) Pourazowe bóle i zawroty głowy oraz zaburzenia pourazowe nerwicowe prawdopodobnie ustąpią po pewnym czasie, mogą jednak utrzymywać się przewlekłe.

Dolegliwości bólowe odcinka piersiowego będą utrzymywać się przewlekłe i mogą narastać w miarę narastania wtórnych zmian zwyrodnieniowych.

Po zakończeniu leczenia szpitalnego, od kwietnia 2012r. powód leczył się w Prywatnym Gabinetzie Neurologicznym, które było uzasadnione długim okresem oczekiwania na wizytę u specjalisty w ramach świadczeń z NFZ. Koszt tego leczenia wg rachunków. Podczas neurologicznego leczenia farmakologicznego stosowano u powoda: niesterydowe leki p-zapalne O. U., D. D., A., B. - leki stosowane zamiennie (koszt od 15,00 - do 40,00zł na miesiąc), leki zmniejszające napięcie mięśniowe (S., T., M. - leki stosowane zamiennie (średni koszt 30,00zł na miesiąc), leki p-bólowe (U., D., leki stosowane zamiennie, średni koszt 25,00zł na miesiąc), leki naczyniowe (V., B., leki stosowane zamiennie, średni koszt 30,00 zł na miesiąc).

(dowód: opinia biegłej neurolog B. S. k.107-109 wraz z opinia uzupełniającą k.152, dokumentacja przebiegu leczenia szpitalnego k.45-65, historia choroby k.87-95, k.110-140, 149-150)

W wyniku wypadku powód doznał: urazu głowy z otarciami naskórka, złamania wyrostka poprzecznego prawego kręgu (...), złamania przedniej dolnej krawędzi trzonu kręgu TH8 i Th 10 oraz złamania wyrostków kolczystych kręgow (...), złamania żeber, złamania obojczyka.

Powód w zakresie ortopedii doznał trwałego uszczerbku w wysokości 10% w ramach pozycji 100.

Łącznie biegły ustalił uszczerbek w wysokości 16%, przy czym 6% z poz. 94b jest tożsame z uszczerbkiem ustalonym przez biegłego neurologa. Powód leczenie ortopedyczne kontynuował do października 2012 r., a leczenie rehabilitacyjne do dnia dzisiejszego, a koszty leczenia to zakup gorsetu ortopedycznego (ok. 100 zł), sznurówki podwyższonej (ok. 300 zł) oraz leków.

Z powodów ortopedycznych w okresie unieruchomienia { gorset} i głównie leżenia oraz znacznych dolegliwości bólowych powód wymagał pomocy osób trzecich w wykonywaniu takich podstawowych czynności życiowych jak: kąpiel, sporządzanie i spożywanie posiłków, ubieranie i rozbieranie się, utrzymania porządku, załatwianiu spraw poza domem. W okresie 3 miesięcy w wymiarze 4 godzin dziennie, a przez następne 4 tygodnie 2 godziny dziennie.

Z powodu dolegliwości bólowych i utrzymującego się ograniczenia ruchomości kręgosłupa i barku prawego powód wymaga nadal stałej rehabilitacji.

Przebyte uszkodzenia kostne mogą skutkować postępowaniem tworzenia się zmian zwyrodnieniowych w przyszłości.

(dowód: opinia biegłego ortopedy J. B. k.165-168, opinia uzupełniająca k. 200)

Powód w wyniku wypadku doznał urazu psychicznego, który spowodował konieczność podjęcia leczenia psychiatrycznego oraz psychoterapii. Zaburzenia psychiczne, które wystąpiły u powoda spełniały kryteria (...) zaburzenia stresowe pourazowe. Powód nieprzerwanie kontynuuje leczenie psychiatryczne, ponieważ część dolegliwości ma nadal. Powód nadal skarży się na poczucie lęku, wahania nastroju, drażliwość poczucie alienacji, niechęć i swoistą wrogość w stosunku do ludzi, chroniczne napięcie, reminiscencje związane z wypadkiem oraz brak akceptacji strat w różnych sferach życia, spowodowanych przebyłym urazem. Obecność objawów psychopatologicznych i stopień ich aktualnego nasilenia wskazują na utrwaloną zmianę osobowości powoda spowodowaną przebyłym urazem psychicznym.

(dowód: opinia biegłego psychologa M. P. k.178-181)

W wyniku wypadku u powoda wystąpił zespół stresu pourazowego. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym powoda w wyniku przedmiotowego wypadku wynosi 5 % z poz. 10 a i jest tożsamy z uszczerbkiem ustalonym przez biegłego neurologa.

(dowód: opinia biegłego psychiatry B. J. k.221-224)

Powód A. S. ma wykształcenie wyższe pedagogiczne - Akademia (...) w P. Po skończeniu nauki pracował jako funkcjonariusz służby więziennej w AŚ w P. przez 15 lat do momentu wypadku. Obecnie utrzymuje się z renty powypadkowej.

Przed wypadkiem nie chorował przewlekłe somatycznie, psychiatrycznie nie leczył się. O. również. Nie był karany. Przed wypadkiem powód był w pełni sprawny i zdrowy, nigdzie się nie leczył.

Powód ma nadal dolegliwości bólowe kręgosłupa, barku prawego, zawroty głowy, ma dziwne myśli na temat wypadku, odczuwa strach przed wyjściem do ludzi, unika wychodzenia, unika jazdy samochodem, miewa lęki napadowe. Leczy się psychiatrycznie, psychologicznie, neurologicznie.

Powód utrzymuje się z renty w wysokości 4000 zł.

(dowód: zeznania powoda k. 240, minuty 00;01;44-00;15;46)

Sąd ocenił i zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne częściowo.

Bezsporne w niniejszej sprawie jest zaistnienie opisanego wyżej wypadku, jak również obowiązek naprawienia powstałej w wyniku tego wypadku szkody przez pozwanego. W toku postępowania pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności. Kwestionował natomiast roszczenie co do wysokości i podnosił zarzut przyczynienia się powoda do szkody w 30% z powodu stanu nietrzeźwości w jakim prowadził samochód podczas wypadku.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego za poniesioną przez powoda szkodę w wyniku wypadku komunikacyjnego jest przepis art. 822 KC. Zgodnie z tym przepisem zakład ubezpieczeń przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Podstawą prawną żądania zadośćuczynienia i odszkodowania jest art. 445 § 1 KC w zw. z art. 444 § 1 KC.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 KC w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody

powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

§ 2. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

W myśl art. 445 § 1 KC w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Uszkodzenie ciała jest to naruszenie integralności cielesnej pozostawiające ślady zarówno zewnętrzne, jak i wewnętrzne, tj. uszkodzenie narządów wewnętrznych. Rozstrój zdrowia natomiast to inne postaci zakłócenia w funkcjonowaniu organizmu, np. choroba psychiczna.

Pojęcie szkody nie zostało ustawowo zdefiniowane i w związku z tym w doktrynie i orzecznictwie pojawiły się istotne rozbieżności, co do zakresu tegoż pojęcia. Według T. D. szkodą jest każdy uszczerbek w prawnie chronionych dobrach, z którym to ustawa wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej (vide: Kodeks Cywilny, Komentarz Tom I pod redakcją K. Pietrzykowskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 1997, s.633). Natomiast według Z. R. na podstawie reguł języka powszechnego, a także na podstawie niektórych szczególnych przepisów prawnych można najogólniej stwierdzić, że określenie to odnosi się do wszelkich uszczerbków w dobrach lub interesach prawnie chronionych, których poszkodowany doznał wbrew swojej woli (Z. Radwański, Zobowiązania – część ogólna, Wydanie III, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2001, s.83)

Zarówno w języku potocznym, jak i w wyrażeniach normatywnych występuje pojęcie krzywdy (np.: w KC uszczerbek typu niemajątkowego określony został mianem krzywdy, a suma pieniężna przeznaczona na złagodzenie tej krzywdy zadośćuczynieniem jako uszczerbku w dobrach niemajątkowych).

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 1 KC „zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła”. Przepis ten jest wyrazem teorii zwanej w literaturze adekwatnym związkiem przyczynowym.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie oczywistym jest, iż szkoda jakiej doznał powód pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 02.01.2012 roku.

Celem zadośćuczynienia jest zrekompensowanie osobie poszkodowanej krzywdy doznanej wskutek cierpień fizycznych (ból i innych dolegliwości) oraz cierpień psychicznych (ujemnych uczuć przeżywanych w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). W kodeksie cywilnym nie sprecyzowano pojęcia „odpowiedniej sumy” i suma ta podlega ocenie Sądu w realiach konkretnej sprawy w granicach swobodnej oceny Sądu.

Oceniając wysokość przyjętej sumy zadośćuczynienia jako „odpowiedniej” Sąd korzysta z daleko idącej swobody, nie mniej jednak nie może to być suma rażąco odbiegająca od zasądzonych w analogicznych przypadkach (wyrok SN z 11 lipca 2000 r., II CKN 1119/98, Lex nr 50884). Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 §1 kc w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazany przez kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawić jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość..... (vide : wyrok SN z 22 kwietnia 1985 r., II CR 94/85). Zadośćuczynienie ma przede wszystkim mieć walor kompensacyjny, a więc jego wysokość nie może być symboliczna, lecz musi mieć jakąś wartość ekonomicznie odczuwalną, ale przy uwzględnieniu rozmiaru krzywdy musi wysokość zadośćuczynienia być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa (vide : wyrok Sądu Najwyższego z 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, Lex nr 52766). Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, w związku z czym winno być stosowne do doznanej krzywdy oraz uwzględniać wszystkie zachodzące

okoliczności, w szczególności winne być wzięte pod uwagę takie okoliczności jak nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałe następstwa zdarzenia (vide : wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 1977 r. w sprawie IV CR 266/77). Dla wysokości zadośćuczynienia istotne znaczenie mają: wiek poszkodowanego, rodzaj doznanych obrażeń, nasilenie i czasokres trwania cierpień jak i skutki uszkodzenia ciała w zakresie ogólnej zdolności do życia (wyrok Sądu Najwyższego z 13 marca 1973 r. w sprawie II CR 50/73). Sąd oceniając krzywdę bierze pod uwagę wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia w sferze cierpień fizycznych jak i psychicznych. Bierze się pod uwagę ból, inne dolegliwości oraz negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami psychicznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia np. w postaci wyłączenia od normalnego życia. Sąd obowiązany jest wziąć pod uwagę nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, wiek poszkodowanego oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626).

Sąd podziela wnioski płynące z opinii biegłych. Powód doznał łącznie trwałego uszczerbku na zdrowiu w wielkości 33%.

Należy jednak pamiętać, że procentowy rozmiar trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu jest tylko jednym z kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i nie determinuje tej kwoty bez uwzględnienia innych okoliczności, jest to tylko pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego odszkodowania (por. wyr. SN z dnia 5.10.2005 r., sygn. akt I PK 47/05, opubl. (...)).

W wyroku z dnia 20 marca 2002 r. V CKN 909/00 Sąd Najwyższy stwierdził, że przewidziana w art. 444 k.c. krzywda, za którą sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i cierpienia moralne. Nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 445 § 1 k.c.

Strona pozwana likwidując szkodę powstałą u powoda wypłaciła świadczenie w kwocie 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie uznać należy, że wypłacone przez pozwanego zadośćuczynienie jest zbyt niskie i nieadekwatne do stwierdzonych u powoda uszkodzeń ciała oraz doznanych przez niego cierpień fizycznych i psychicznych.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, jakie z uwagi na treść art. 445 KC winny być uwzględnione przy ustaleniu odpowiedniej kwoty należnej osobie poszkodowanej tytułem zadośćuczynienia, a przede wszystkim powstałe u powoda obrażenia ciała, dolegliwości bólowe, konieczność długotrwałej rehabilitacji, wystąpienie u powoda zespołu stresu pourazowego, konieczność leczenia psychiatrycznego Sąd uznał, iż odpowiednią kwotą tytułem zadośćuczynienia należnego powodowi jest kwota 110.000zł.

Zadośćuczynienie w tej wysokości w ocenie Sądu nie jest wygórowane, a jednocześnie jest świadczeniem na tyle wymiernym ekonomicznie, aby zrekompensować powodowi jego krzywdę.

Zasadny jest podnoszony przez stronę pozwaną zarzut przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody w 30%.

Strona powodowa kwestionowała przyczynienie się powoda do szkody twierdząc, że stan upojenia alkoholowego powoda w chwili prowadzenia samochodu w czasie wypadku nie miał związku przyczynowego z wypadkiem, o czym świadczy prawomocny wyrok karny skazujący Ł. G. uznający go za winnego niemyślnego spowodowania wypadku.

Zdaniem Sądu nie można zgodzić się z takim twierdzeniem strony powodowej.

Podkreślić należy, iż w sprawie karnej, w której oskarżony był Ł. G., Sąd badał jedynie winę Ł. G.. Nie ma żadnych przeszkód, aby w procesie cywilnym badać przyczynienie się drugiego kierującego biorącego udział w wypadku.

Zgodnie z treścią art. 362 KC jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Istnienie adekwatnego związku przyczynowego między zachowaniem poszkodowanego a szkodą stanowi wystarczającą przesłankę do uznania, że ten przyczynił się do powstania szkody, co umożliwia sądowi szczególne ukształtowanie obowiązku odszkodowawczego: odpowiednie zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody, stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Oceniając stopień przyczynienia się poszkodowanego powoda do powstania szkody należy wskazać, że okoliczność faktyczna w postaci stan upojenia alkoholowego powoda kierującego samochodem L. (...) o nr rej (...) biorącego udział w wypadku, wpłynęła na powstanie tej szkody w co najmniej 30%.

Fakt, że powód - kierowca był nietrzeźwy nie był kwestionowany.

W badaniach laboratoryjnych na (...) z godziny 18:41 stwierdzono we krwi powoda poziom alkoholu etylowego 200,66 mg/dl, czyli 2,01 promila alkoholu we krwi, co biegły określił jako stan upojenia alkoholowego.

Faktem powszechnie znanym jest, że alkohol jest substancją psychoaktywną bardzo silnie oddziałującą na organizm ludzki, przede wszystkim spowalnia działanie układu nerwowego w wyniku czego osoba będąca pod wpływem alkoholu traci zdolność prawidłowej percepcji bodźców wysyłanych zarówno przez sam organizm jak i tych, które docierają z zewnątrz. Jazda pod wpływem alkoholu uniemożliwia bezpieczne uczestnictwo w ruchu drogowym i jest prawnie zabroniona. Już dawka mająca 0,1 promila wywołuje u kierowcy problemy z koncentracją. Szczegóły przedstawia poniższa tabela opublikowana na stronie internetowej Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

<i>ILOŚĆ PROMILI WE KRWI</i>	<i>WPLYW ALKOHOLU NA ORGANIZM KIEROWCY</i>
0,1‰	Rozproszona uwaga.
0,2‰	Dłuższe spostrzeganie.
0,3‰	Drobne zaburzenia równowagi i koordynacji ruchowej, zmniejszona zdolność postrzegania dostrzegania kształtów z oddali, obniżona zdolność postrzegania dynamicznych zmian światła.
0,4‰	Opóźniona reakcja na bodźce, obniżona sprawność motoryczna, wydłużony czas adaptacji narządu wzroku do zmian atmosferycznych.
0,5 ‰	Obniżenie zdolności realnej oceny sytuacji na drodze. Nadpobudliwość, upośledzenie reakcji psychofizycznych, pogorszenie ostrości widzenia i zdolności prawidłowej oceny odległości.
0,6 ‰	Błędna ocena własnych możliwości, znaczny spadek koncentracji i samokontroli.

0,8‰	Występowanie zjawiska słabości mięśni co powoduje znaczne osłabienie zdolności prowadzenia samochodu
1-2‰	Zaburzenia koordynacji mięśniowej i równowagi, osłabienie sprawności intelektualnej, wahania nastroju, wzrost ciśnienia krwi, przyspieszona akcja serca.
2-3‰ (stan u powoda)	Zaburzenia mowy, wzmożona senność, znaczne obniżenie zdolności kontroli własnego zachowania oraz poruszania się.(plus wszystkie powyższe)
3-4‰	Spadek ciśnienia we krwi, obniżenie temperatury ciała, osłabienie funkcji życiowych, duże prawdopodobieństwo utraty przytomności .
Powyżej 4 ‰	Dawka śmiertelna, śpiączka , zatrzymanie akcji serca i oddychania.

Na podstawie broszury „Alkohol i kierowca.”

Z badań wynika, że prawdopodobieństwo spowodowania wypadku drogowego zwiększa się kilkunastokrotnie wraz ze wzrostem stężenia alkoholu we krwi kierującego:

od 0,5‰ – 2 razy

od 0,8‰ – 4 razy

od 1,0‰ – 7 razy

od 1,5‰ – **aż 36 razy.**

(opublikowano na stronie internetowej Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.)

Definicje **stanu nietrzeźwości** zawiera art. 115 § 16 Kodeksu karnego. Zgodnie z tym przepisem zachodzi on, gdy:

- zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość
- zawartość alkoholu w 1 dm sześciennym wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W świetle art. 362 k.c. przyczynienie się poszkodowanego nie prowadzi automatycznie do zmniejszenia odszkodowania i jest jedynie warunkiem jego miarkowania, po rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, a zwłaszcza stopnia winy obu stron (porównaj między innymi wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2006 r. IV CSK 118/06, z dnia 29 października 2008 r. IV CSK 243/08 i z dnia 19 listopada 2009 r. IV CSK 241/09, niepubl.).

Za obniżeniem świadczeń w 30% przemawia przede wszystkim znaczny zakres zaniedbań i stopień lekkomyślności powoda. Jazda pod wpływem alkoholu jest zabroniona przez prawo, jest przestępstwem. Powód dopuścił się jazdy w stanie nietrzeźwości, w którym miał rozproszoną uwagę, dłuższe spostrzeganie, zaburzenia równowagi i koordynacji ruchowej, zmniejszoną zdolność postrzegania dostrzegania kształtów z oddali, obniżoną zdolność

postrzegania dynamicznych zmian światła, opóźnioną reakcję na bodźce, obniżoną sprawność motoryczną, wydłużony czas adaptacji narządu wzroku do zmian atmosferycznych, błędną oceną własnych możliwości, znaczny spadek koncentracji i samokontroli, występowanie zjawiska słabości mięśni co powoduje znaczne osłabienie zdolności prowadzenia samochodu, zaburzenia mowy, wzmoczoną senność, znaczne obniżenie zdolności kontroli własnego zachowania oraz poruszania się. Powód zlekceważył wszelkie reguły, jakimi powinien kierować się rozsądny człowiek, był w takim stanie nietrzeźwości, że nie wiedział co robi wsiadając za kierownicę, stanowił ogromne zagrożenie w ruchu drogowym. Nie może być przyzwolenia na takie zachowania zagrażające życiu innych ludzi.

Dlatego też Sąd przyjął, zgodnie ze stanowiskiem strony pozwanej 30% przyczynienie się powoda ze względu na jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości, co w Polsce jest przestępstwem, jest zawinione przez powoda, stopień zawinienia jest bardzo wysoki, nie ma przyzwolenia na jazdę samochodem w stanie upojenia alkoholowego.

Sąd nie będzie się odnosił do absurdalnych twierdzeń powoda o wypiciu „naparu z orzecha” w ilości jednego kieliszka na dolegliwości bólowe brzucha.

Gdyby powód był trzeźwy jego reakcja na zagrożenie byłaby znacznie szybsza, racjonalna. Powód w stanie upojenia alkoholowego za kierownicą nie mógł podjąć żadnego rozsądnego manewru obronnego w chwili wypadku a i skutki wypadku byłyby łagodniejsze, gdyby powód nie naruszył przepisów prawa przez jazdę w stanie nietrzeźwości.

Obniżając należne zadośćuczynienie o 30% przyczynienia się powoda do szkody i odliczając wypłaconą już przez pozwanego kwotę 30.000 zł, Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. S. tytułem zadośćuczynienia kwotę 44.000zł (110.000zł - 30% = 77.000zł - 30.000zł = 44.000zł) oddalając powództwo o zadośćuczynienie w pozostałym zakresie jako wygórowane.

Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie żądania zadośćuczynienia co do kwoty 35.000zł i odszkodowania na podstawie art. 355 § 1 KPC wobec niepopierania żądania w tym zakresie przez stronę powodową.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 KC.

Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 445 KC ma charakter bezterminowy, stąd też o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do wykonania. Z charakteru bowiem świadczenia w postaci zadośćuczynienia, którego wysokość jest uzależniona od oceny rozmiaru doznanej krzywdy wynika, że obowiązek jego niezwłocznego spełnienia powstaje dopiero po wezwaniu dłużnika i że od tego momentu należą się odsetki za opóźnienie. Stosownie bowiem do treści przepisu art. 482 § 1 KC, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Jeżeli termin świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania – to w myśl art. 455 KC, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Tak, więc w braku innych danych, co do ustalenia terminu wymagalności świadczenia, termin ten określa jednostronnie wierzyciel. Wezwanie dłużnika do wykonania ma charakter oświadczenia woli, którego złożenie uzupełnia treść istniejącego między stronami stosunku prawnego, przy czym dotychczasowe zobowiązanie bezterminowe staje się zobowiązaniem terminowym.

W judykaturze istniały rozbieżności stanowisk co do określenia daty wymagalności roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia. Zostały one omówione w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie sygn. akt I CSK 243/10, w którym jednocześnie wyrażono pogląd, że: „Terminem od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę może być w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu jak i dzień tego wyrokowania”. W uzasadnieniu cytowanego orzeczenia zwrócono uwagę na ugruntowane przez judykaturę stanowisko, że odsetki według stopy ustawowej należą się za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia i stanowią rodzaj rekompensaty typowego uszczerbku

majątkowego doznanego przez wierzyciela wynikającego z pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Odsetki na podstawie art. 481 KC należą się jeżeli zobowiązany nie płaci należnego zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub 455 KC. Nie sprzeciwia się temu okoliczność, że zasądzenie zadośćuczynienia jest fakultatywne, a jego wysokość zależy od oceny sądu oraz, że do zadośćuczynienia stosuje się art. 363 § 2 KC.

W ocenie Sądu Najwyższego zawartej w uzasadnieniu cytowanego wyroku jeżeli powód żąda od pozwanego zapłaty określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od danego dnia, poprzedzającego dzień wyrokowania, odsetki należą się zgodnie z żądaniem, o ile zostanie wykazane, że dochodzona suma rzeczywiście należała się powodowi tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia.

Należy zwrócić uwagę, że ustawa o działalności ubezpieczeniowej nakłada na ubezpieczyciela określone obowiązki (art. 16 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 123, poz. 1151 z późn. zm.). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2009 r. sygnatura akt II CSK 257/09: "Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Obowiązku tego nie może przerzucić na inne podmioty, w tym uprawnionego do odszkodowania. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w ewentualnym procesie może być jedynie kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 stycznia 2000 r., III CKN 1105/98, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 134, z dnia 19 września 2002 r. V CKN 1134/2000, niepubl. i z dnia 15 lipca 2004 r., V CK 640/03, niepubl.).

Na podstawie art. 481 KC w zw. z art. 817 § 1 KC Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda ustawowe odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od 20 lutego 2015 roku, bowiem dnia 20 stycznia 2015 roku została zgłoszona szkoda.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu był przepis artykułu 100 KPC, zgodnie z treścią którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 29,33% i w takiej części pozwany jest zobowiązany ponieść koszty procesu.

Zgodnie z treścią art. 83 ust 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113.

Natomiast w myśl art. 113 ustęp 1 w/w ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 3265,84zł (trzy tysiące dwieście sześćdziesiąt pięć złotych 84/100) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa oraz tytułem brakującej opłaty od pozwu od uiszczenia, której powód został zwolniony od uwzględnionej części powództwa.

W myśl art. 113 ustęp 4 w/w ustawy w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może odstąpić od przewidzianego w ust. 2 i 3 obciążenia kosztami i na podstawie tego przepisu mając na uwadze trudną sytuację rodzinną, finansową powoda i szczególny charakter dochodzonego roszczenia Sąd nie obciążył powoda pozostałą częścią nie uiszczoną

opłaty od pozwu od oddalonej części powództwa oraz pozostałymi kosztami sądowymi w postaci brakującego wynagrodzenia dla biegłych.

Wszystkie koszty w sprawie wyniosły 24.630,38zł (7217zł +7217zł + 7500zł +2.696,38zł = 24.630,38zł) z czego pozwany powinien ponieść 29,33% tj. 7224,09zł a poniósł już 9692,00zł (7217zł +2.475,00zł =9692,00zł) czyli powód jest zobowiązany zwrócić pozwanemu kwotę 2.467,91zł, dlatego Sąd zasądził od powoda A. S. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. 2.467,91zł (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt siedem złotych 91/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zgodzić się należy z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 26 listopada 2003 roku (I PK 585/02, nie publ.), że prawo do sądu nie oznacza przyzwolenia na konstruowanie wszelkich możliwych roszczeń i woluntarystyczne określanie ich wysokości, gdyż strona winna mieć świadomość tak formułowanych roszczeń, także w zakresie kosztów postępowania, zwłaszcza kiedy jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika.

Sędzia SO Dorota Krawczyk

Zarządzenie: Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.